

# ДБАЙЛИВА СЕРІЯ

## ДЛЯ САМОСТІЙНОГО ЧИТАННЯ



Освітній партнер —  
Національний центр  
«Мала академія наук  
України»



Інформаційний партнер —  
проект підтримки дитячого  
читання «Барабука. Їростір  
української дитячої книги»  
www.barabooka.com.ua

**1** поверх  
рівень

пропонує книжки  
для тих, хто  
щойно навчився  
самостійно читати



**2** поверх  
рівень

для читачів, які вже зробили  
перший крок і тепер  
набувають читацького  
досвіду в різних літературних  
жанрах, формах і стилях



**3** поверх  
рівень

для тих, хто вже став чи  
готується стати читачем  
невеликих дитячих повістей



«Читальня» — це затишний книжковий будинок для читачів-початківців. Кожен наступний поверх запрошує книгодрузяк дедалі вище «підніматися» в мистецтві читання.

Цікаві історії відомих сучасних українських письменників з ілюстраціями від самобутніх українських художників. Наприкінці кожної книжки є творчі завдання, які можна виконувати як самостійно, так і в товаристві інших книгодрузяк.

Концепцію «Читальні» розробили методистки Національного центру «Мала академія наук України», письменниці Галина Ткачук і Тетяна Стус.



ISBN 978-617-09-3402-4

9 786170 934024

КНИГИ, ЯКІ МИ КУПУЄМО СВОЇМ ДІТЯМ

[www.ranok.com.ua](http://www.ranok.com.ua)

[www.facebook.com/ranok.ua](https://www.facebook.com/ranok.ua)

[www.instagram.com/ranokcomua](https://www.instagram.com/ranokcomua)



Олеся Мамчич

Електромобіль Сашко

Рівень 2



ЧИТАЛЬНЯ  
РІВЕНЬ 2



Олеся  
МАМЧИЧ

# ЕЛЕКТРОМОБІЛЬ САШКО

Малювала Аліона Браїмовська

# У ЧИТАЛЬНІ ЧЕКАЮТЬ



Хлопчик і бабуся  
з книжки  
**Марії  
Артеменко** —  
на 1 поверсі

Бешкетний  
привид  
із книжки  
**Олесі  
Мамчич** —  
на 1 поверсі



Відьма з книжок  
**Сергія  
Лоскота** —  
на 2 поверсі



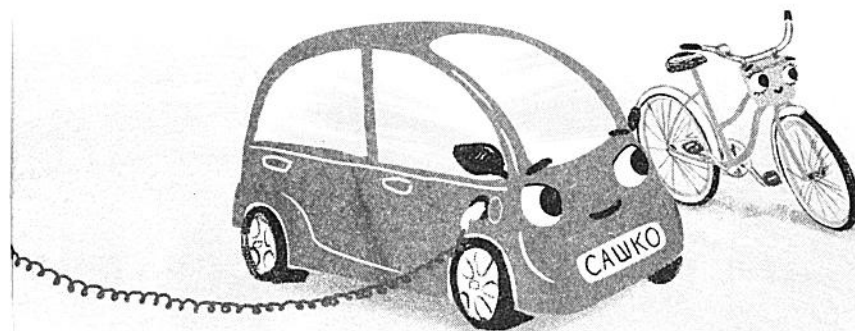
Бобер Беркиць  
із книжки  
**Ольги  
Купріян** —  
на 2 поверсі



Даринка  
з книжок  
**Тані Стус** —  
на 3 поверсі

Давай книгодружитися!

Олеся Мамчич



# ЕЛЕКТРОМОБІЛЬ САШКО

Малювала Аюна Браїмовська



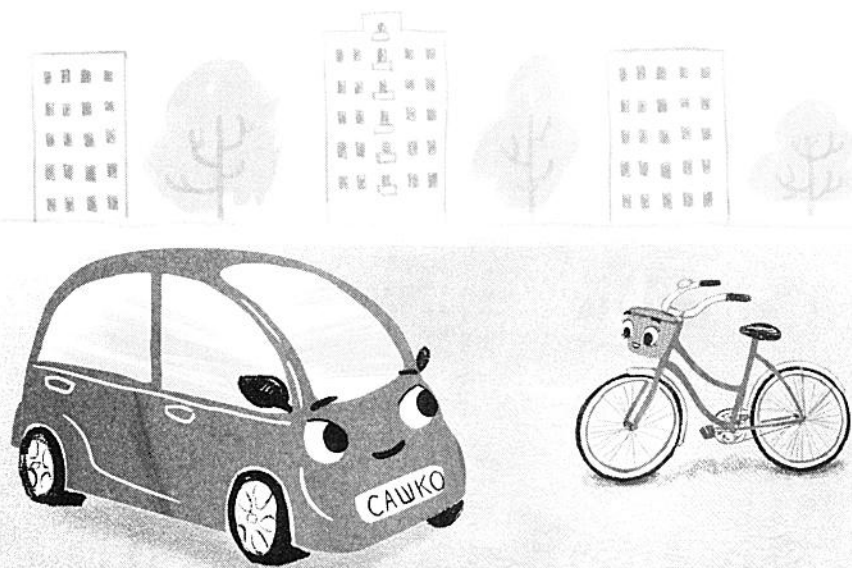
Електромобіль Сашко обождував читати.

Велосипедінку Юлю теж хлібом не годуй — дай сторінки погортати кермом.

Часто друзі паркувалися поруч, щоб обговорити якусь нову книжку. От і сьогодні Юля переповідала:

— А потім, на останній сторінці, з'явився електричний вітряк — і своїми довгими руками розігнав драконів. І настав ЩАСЛИВИЙ КІНЕЦЬ.

— Нічого собі!



— От би й мені руки, як у того вітряка! Раптом на Київ нападуть дракони. Моїми колесами хіба мух ганяти, — зітхнув електромобіль.

— Моїми теж, — кивнула велосипедінка. — Хоча... хтозна, чи бувають ті електричні вітряки на світі. Може, їх вигадав письменник.

В існуванні драконів друзі анітрохи не сумнівалися.



II

— От не́уки! — пірхнула пилом стара вантажівка, яка вигрівала боки неподалік. — Електричних вітряків по світу — майже, як жирафів, себто повно-преповно. Стоять собі на місці, лапами розмахують, і все. Мені б таку роботу.



— На випадок драконів нам варто мати знайомого електричного вітряка, — сказав замислено Сашко. — Але де ж його шукати?



Велосипедінка уважно оглянула книжку.

— Якщо вірити малюнкам, електричні вітряки дуже довгі вгору та гарні, — Юля роззирнулася навколо. — А що то за будинками височіє?



### III

Незабаром друзі вже підїжджали до Високої Зеленої Істоти з Волохатими Лапами. Вітер гудів, лапи Істоти ворушилися майже попід хмарами.

— Перепро-о-ошую, пане, ви не електричний вітря-а-ак? — загукали щосили електромобіль із велосипедінкою.

Висока Зелена Істота їх не одразу почула.

— Аго-о-ов!



— Хто ви? — нарешті розгледіла Істота друзів. — Я, до речі, не пан, а дуже навіть пані! Чи ж не бачите, у якому я ошатному намисті? Його склали зі своїх гнізд птахи.



— Перепрошуємо, пані. Ми — електромобіль Сашко та велосипедінка Юля. І ми шукаємо електричного вітряка.

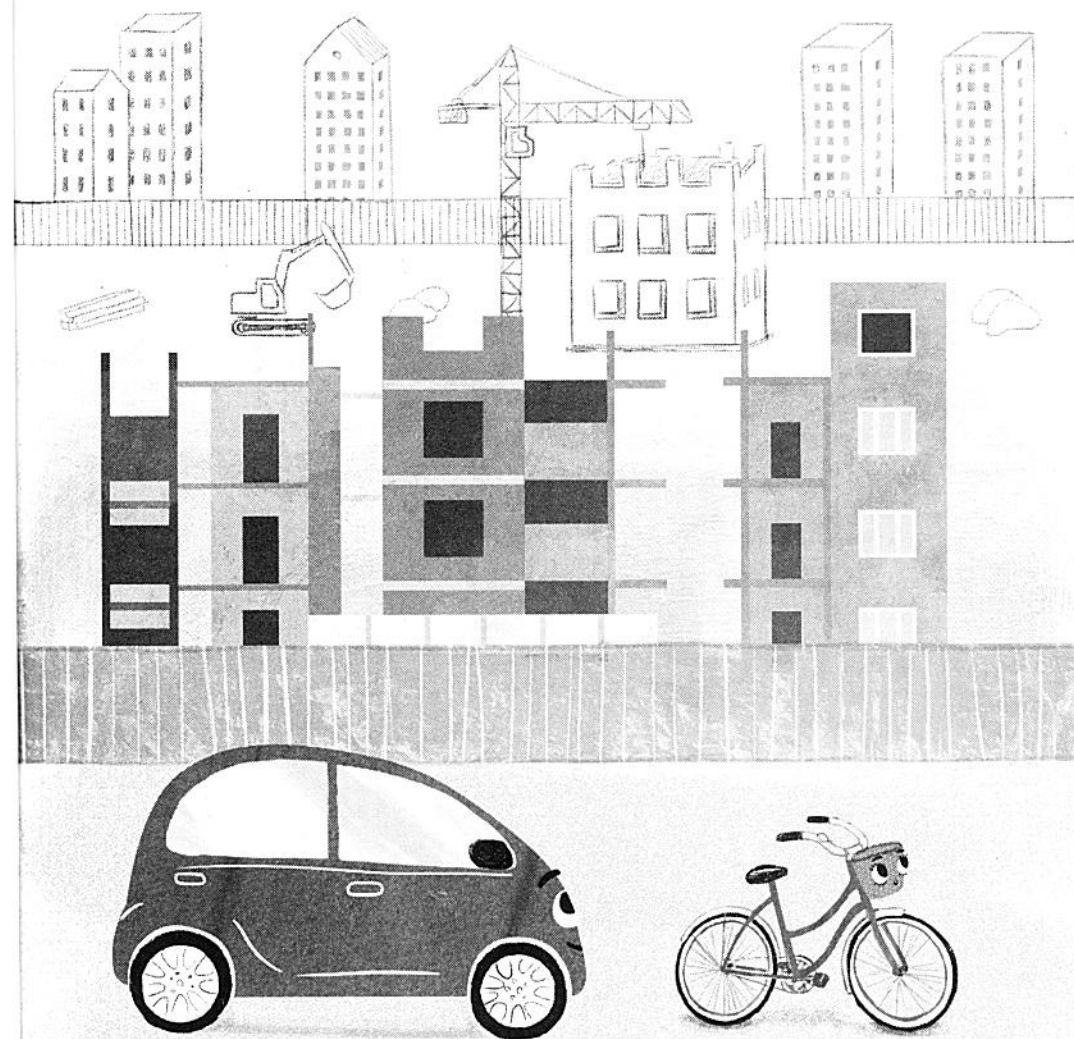
— Вам не сюди. Узагалі-то, я — Гігантська Сосна, — відповіла трохи сердито Висока Зелена Істота. І додала: — Ваш електричний вітряк зроблений із великої залізяки. А не з такої шовковістої кори, як у мене. І не з таких смарагдових голочок, як у мене!

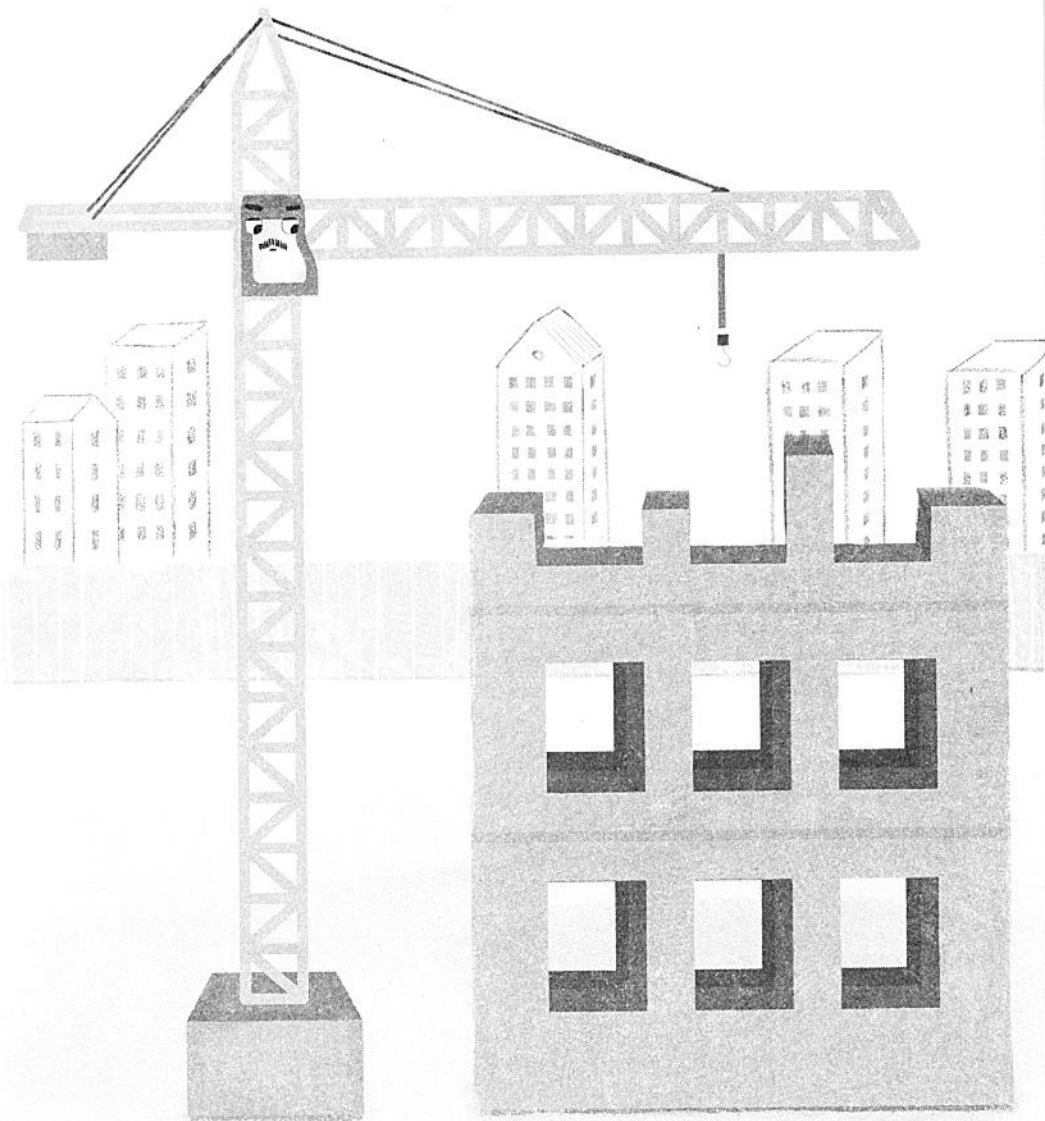




— Із великої залізяки, гм, — міркував електромобіль. — Майже, як я. Юлю, ти часом не бачила когось довгого вгору та металевого?

— Здається, є один такий Довгий Угору з Хапучою Лапою, — відповіла Юля. Він мешкає в місці, де все переставляють, копають і одне на одне накладають. Їдьмо, я покажу.

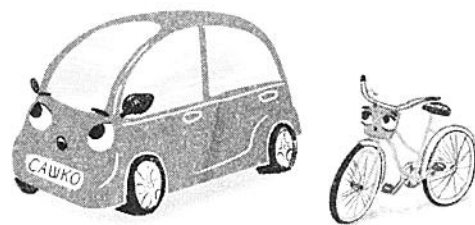




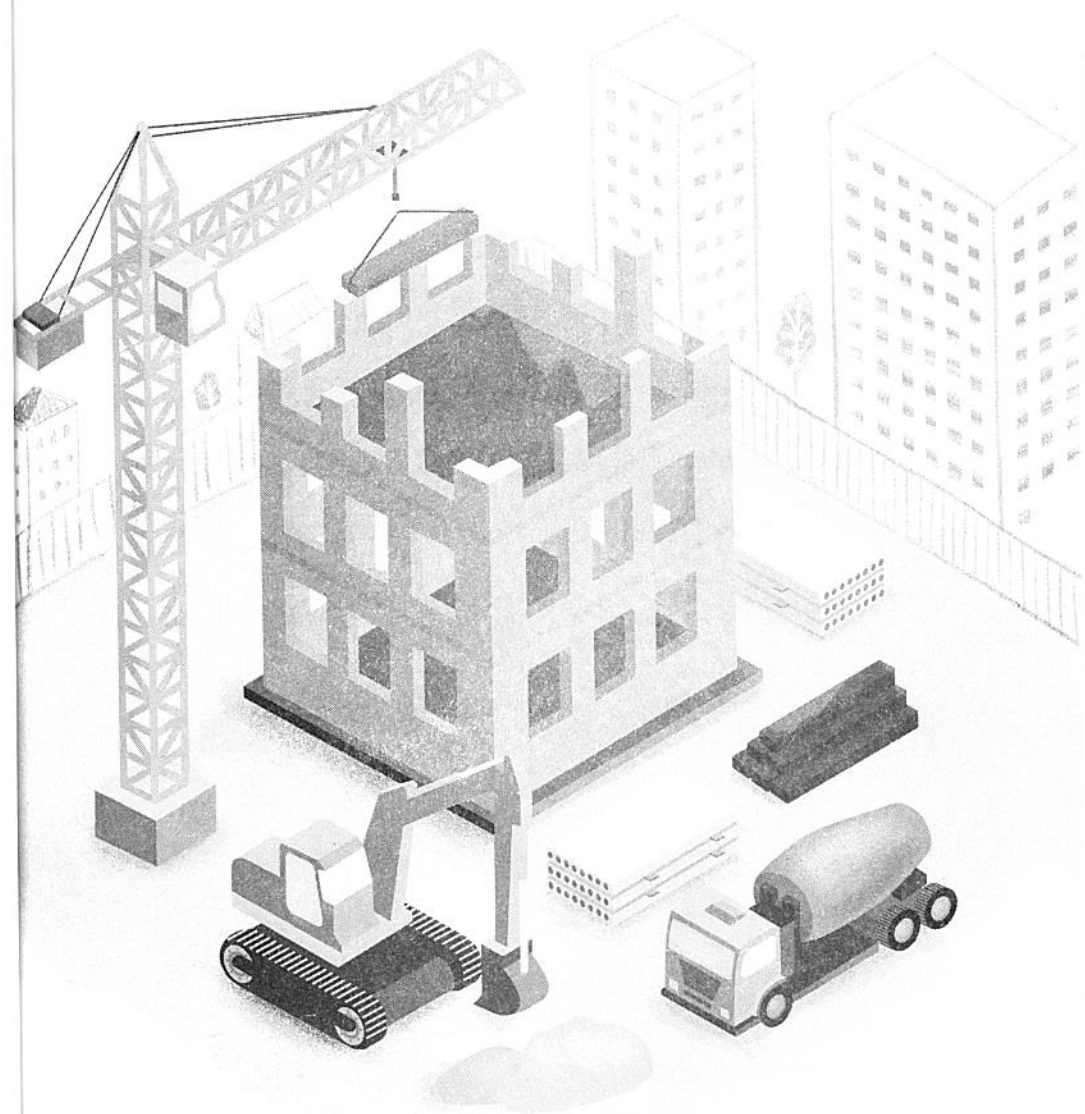
## IV

У місці, де все переставляли, копали й накладали одне на одне, справді був Довгий Угору Залізяк із Лапою. Тут усі метушилися, рухалися і ЩОСЬ робили.

— Розкажіть, будь ласка, про ЩОСЬ, яке ви робите, — почав геть іздалеку Сашко. Він боявся знову переплутати.

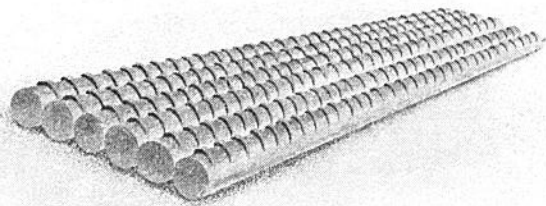


— Ми будуємо Будівництво, — поважно мовив Довгий Угору з Лапою. Це дуже важливо та дуже складно. Лише не́уки вважають, буцімто звести цілий дім — це «р-раз — і готово».



Довгий Угору, проказуючи своє «р-раз — і готово», підняв електромобіль із велосипедінкою в повітря. Проніс їх понад будівельним майданчиком і поставив подалі, аж за зеленою огорожею.

— Не плутайтеся попід ногами, малі. Щоб я, Підйомний Кран, не зачепив вас ненароком чимось важким і важливим. На будівництво без дозволу не можна!



— Вибачте, пане, ми більше не будемо, — перепросили друзі та хутко від'їхали на безпечну відстань. Бо Підйомний Кран уже підхопив своєю лапою велетенську армату́рину\* й потягнув, сопучи від напруги, кудись угору.



\*Армату́рина — залізяка, частина металевого скелету будівлі — арматури.

V

— Є ще ідеї? Бо я вже зголоднів, — ковтнув слинку Сашко. — Мені б десь електрики перекусити...



— А мені би морозива. З шоколадом і лісовими горішками! Поїхали до Блискучих Крутячок. Біля них людським дітям продають морозиво, а для електромашин стоїть смачна солодка підзарядка!

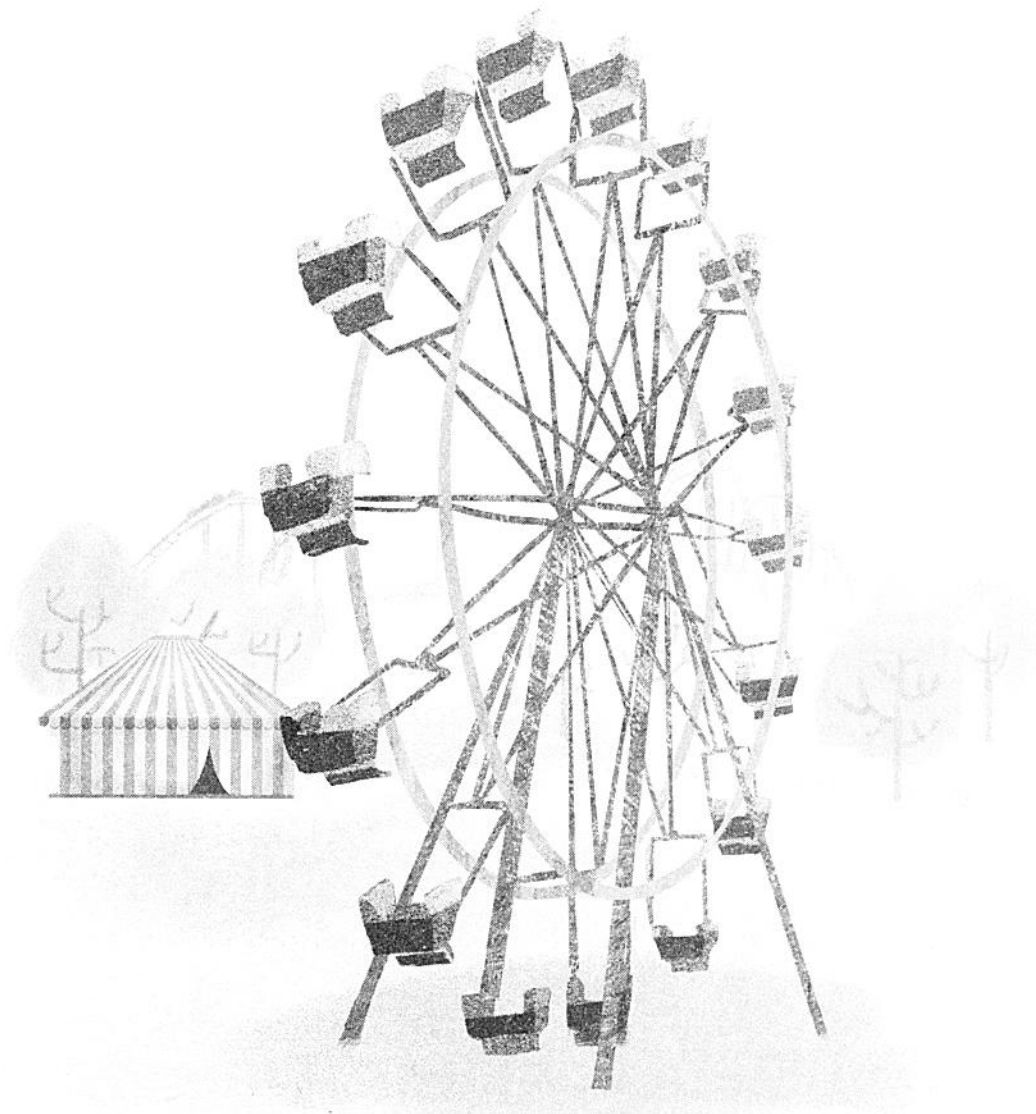


Друзі усма́к пообідали кожен своїм і вже зібралися рушати, аж раптом за деревами щось загуло, закрутилося, заблімало...

Щось велике, як багатоповерхівка, і кругле, як млинець.

Ця Блискуча Крутя́чка теж може бути електричним вітряком!

Вона ж обертається — і вітряки теж. Вона гуде — і вітряки так само. Вона до хмар — але ж і вітряки не маленькі.



Сашко з Юлею дивилися в бік Блискучої Крутячки, коли під'їхав двоповерховий автобус, повний людських дітей.

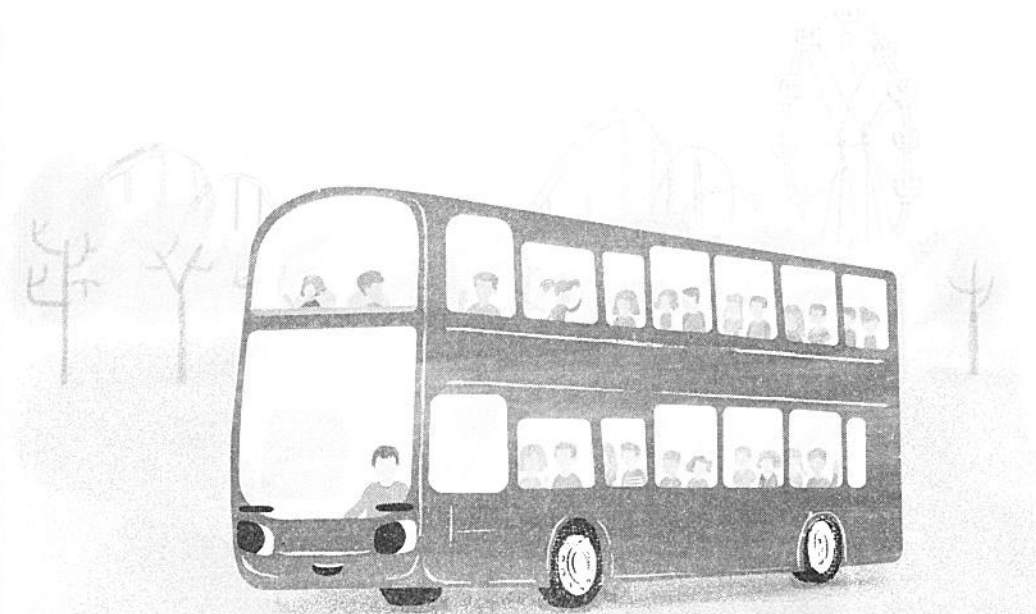
— Що усі ці діти збираються тут робити? — запитав Сашко в автобуса.

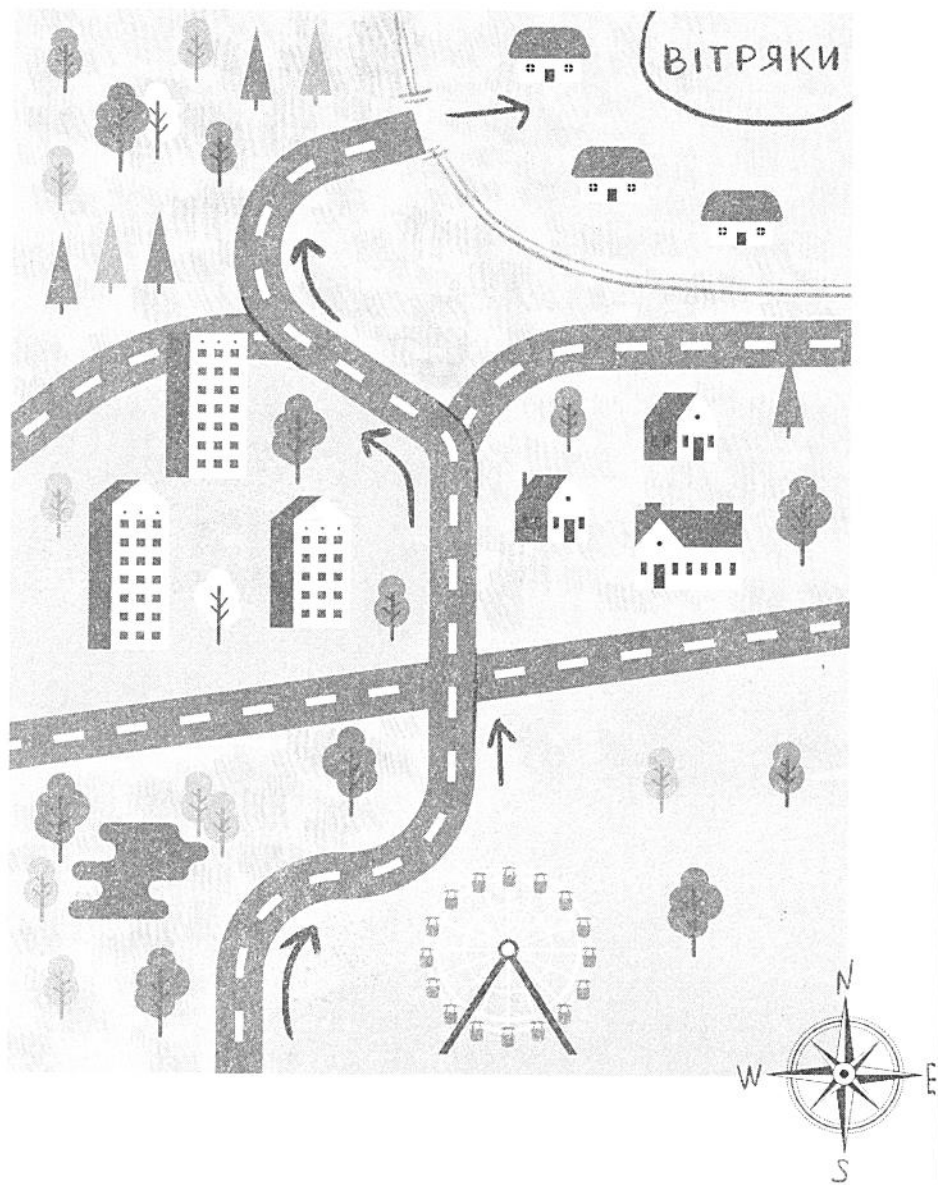
Той прокашлявся та гречно відповів:

— Так он же ж каруселі! І найголовніше оглядове кóлесо! А сьогодні вихідний. Я би й сам покатався, якби був молодший.

— Оця Блискуча Крутячка... Чи не її ви назвали «оглядовим кóлесом»? — перепитала Юля.

— Так, авжеж!





Юля з Сашком геть спохмурніли.  
— Ми ніколи-ніколи не знайдемо електричного вітряка! — зітхнув Сашко. — Він — не Висока Зелена Істота з Волохатими Лапами. І не Довгий Угору з Хапучою Лапою. І не Блискуча Крутячка.

— То вам потрібен вітряк? Чого ж мовчите, — озвався автобус. — Я он щойно дітей із музею привіз, там тих вітряків аж три штуки.

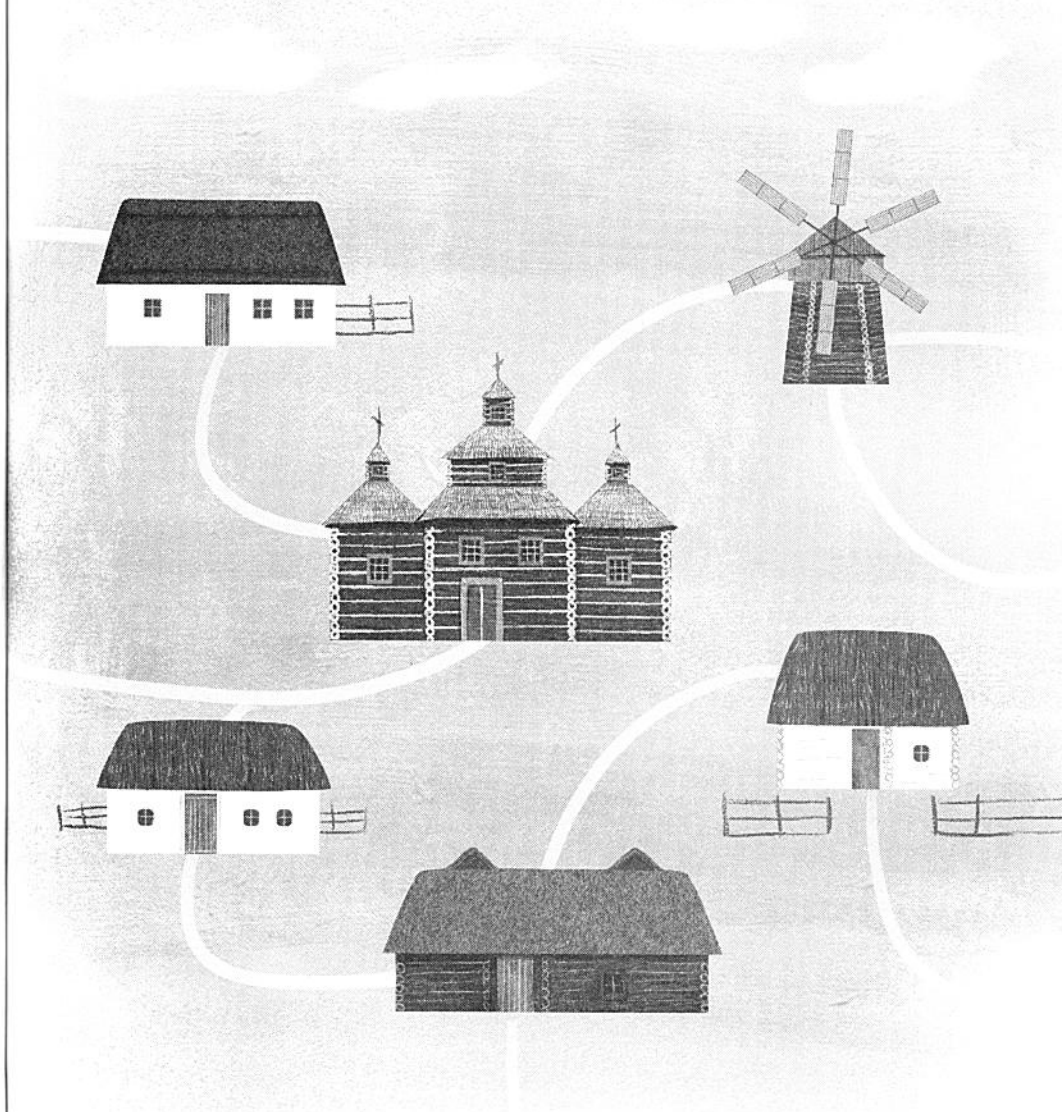
І автобус розповів, як туди дістатися.



## VI

Музей виявився не простим, а під відкритим небом. Небо над ним справді було відкритим — як вікно влітку. У його сіняві літали ластівки та літаки. А внизу бубоніли про щось своє ошатні старовинні хатки. Вони мешкали у скансені\*. Так називається місце, куди сходяться на пенсію будинки. Що старіший дім, то з більшою повагою ставляться там до нього.

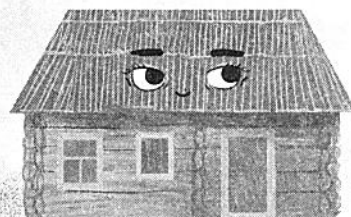
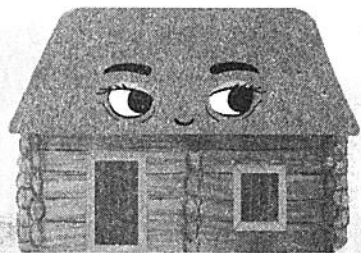
\*Скансен — музей-село просто неба.



— Доброго дня, вельмишановні бабусі, чи є тут десь вітряки? — чемно звернулася до трьох поліських хаток велосипедінка.

— А є, дитинко, є! Ген за отим пагорбом!

— Ми нарешті знайшли справжніх електричних вітряків! Ур-ра! — загорланив електромобіль і помчав чимдуж у вказаному напрямку.



На пагорбі росла дуже м'яка трава. А в траві сиділи три дідугани. Кожен мав великі руки, що крутилися на вітрі. І це було дуже красиво.

— Доброго дня, любі електричні вітряки, — гукнув Сашко.

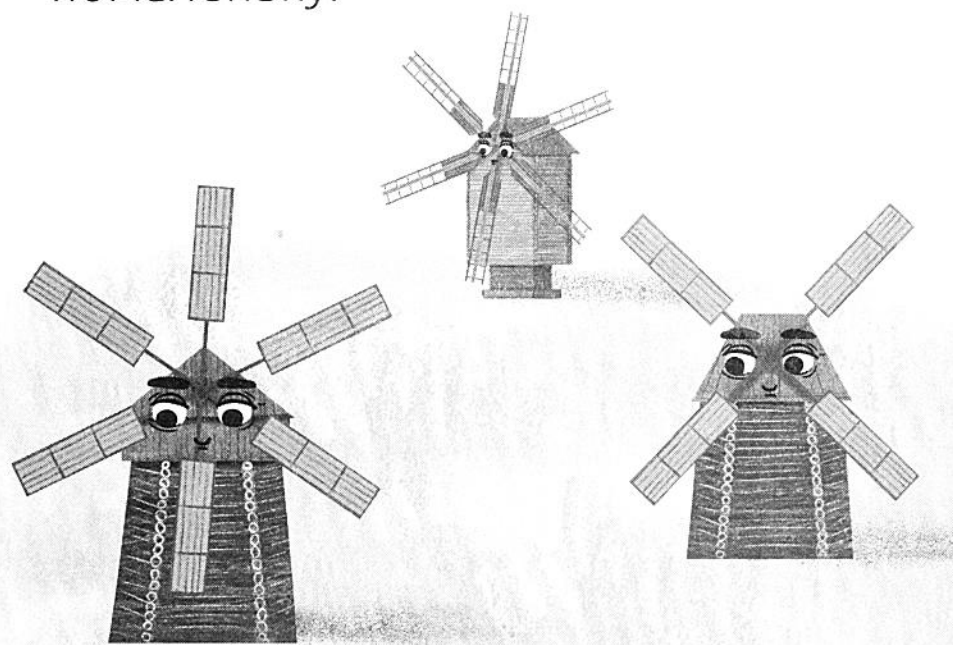
— Га? — проскрипіли діди, бо недочули. — І вам доброго. Так, ми — вітряки, хто ж ми, як не вітряки.

— Ми вас дуже довго шукали, але таки знайшли! — зраділа велосипедінка.

— Га? — недочули знову діди.

— МИ ВАС ЗНАЙШЛИ!

— Та що нас шукати, ми вже старі, далеко не подібаємо. Тут собі стоїмо на горбочку й махаємо помаленьку.



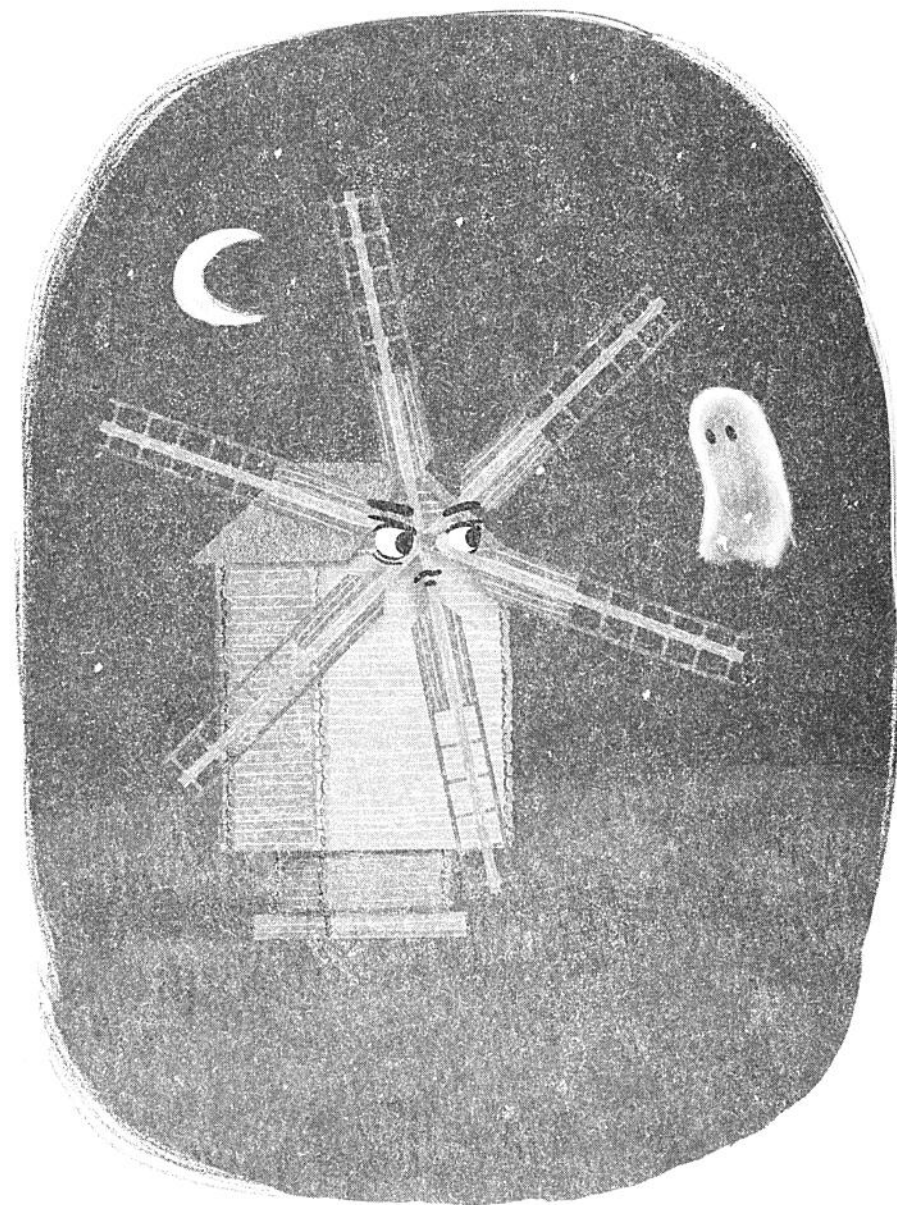
— Чи це правда, що вас бояться дракони?

— Га?

— ВАС БОЯТЬСЯ ДРАКОНИ?

— Та ні, — озвався один із дідусів. — То наші праправнуки, електричні вітряки, дають їм жару. А ми лише привидів полохаємо\*. Хоча сили вже не ті. Ой, не ті.

\*Полохаємо — лякаємо.



— ПРАПРАВНУКИ? — презирнулися електромобіль і велосипедінка.

— Еге ж, є в нас праправнуки, добрі такі дітки, — задоволено дмухнув у бороду найбеззубіший дідусь. — Дивіться, — і витягнув поштову листівку, на якій весело всміхався маленький електровітрячок. І ще на листівці була зворотна адреса:

*Поле Електричних Вітряків.  
Через зміїсту річку,  
супермаркет оминати,  
поворот біля Тополь-Близнючок.*



*Поле Електричних Вітряків.  
Через зміїсту річку,  
супермаркет оминати,  
поворот біля Тополь-Близнючок.*



*Старовинному Млину  
у Музей під відкритим небом*

## VII

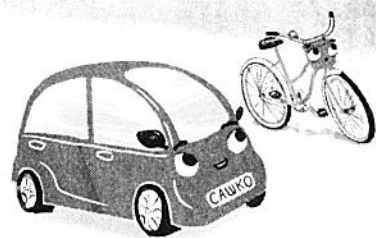
Друзі попрощалися зі старовинними млинами (а це були саме вони!) та вирушили, уже знаючи правильний шлях.

Незабаром докотилися до незорого поля та аж завмерли від захвату.

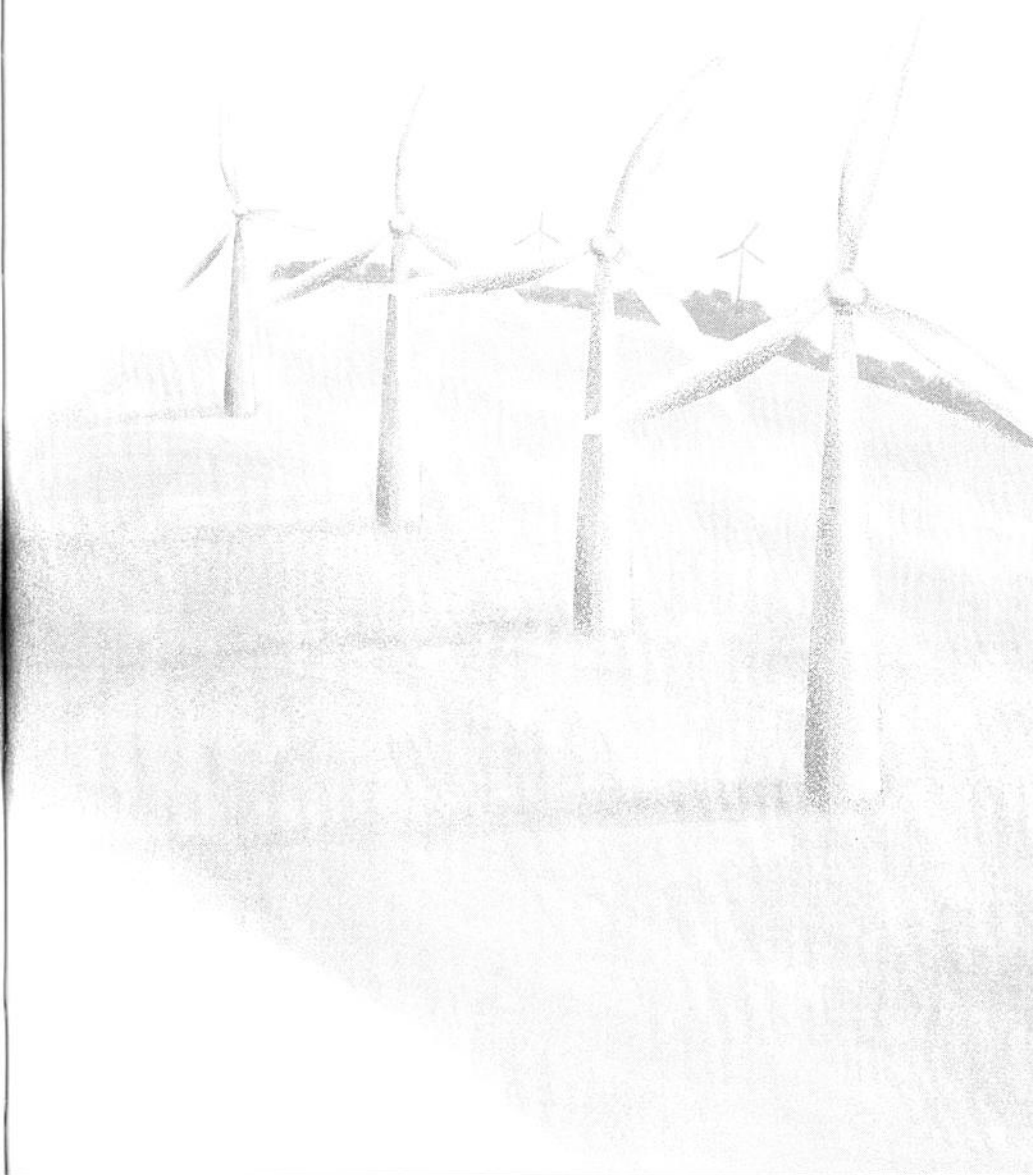


До обрію стояли стрункі електричні вітряки. Кожен із них обертвся на вітрі, розбрїзкуючи сонце крилами. Легке гудіння нагадувало тиху, але впевнену пісню.

— Тепер я розумію: жоден дракон не пролетить просто так крізь це поле! — зачаровано мовила велосипедінка.



Поле вітряків було дуже чудовим.

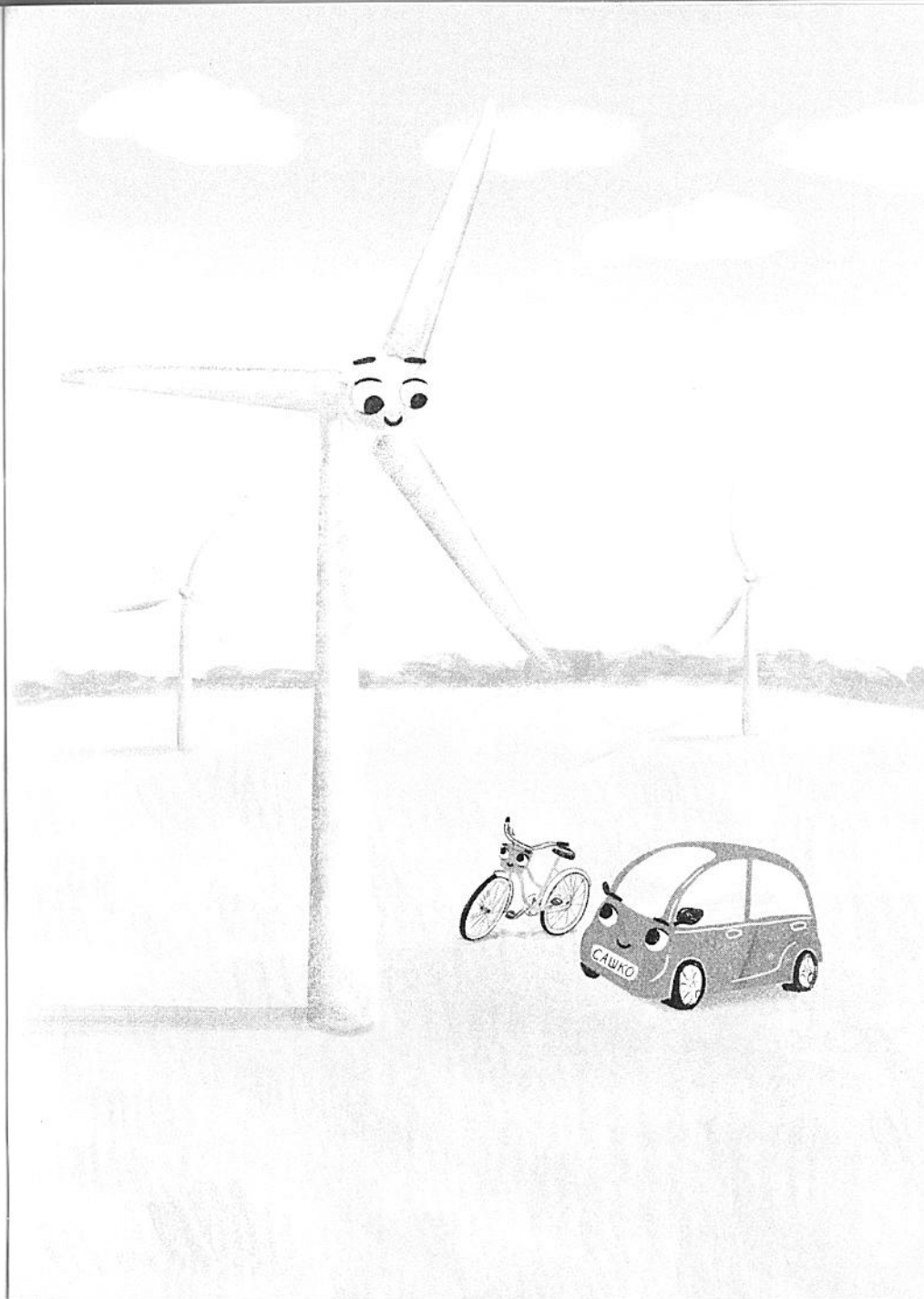


Сашко та Юля потоваришували з багатьма вітряками. Але найбільше їм сподобався малий вітрячок Платон. Він пригостив Сашка смачною електрикою, яку вже навчився робити сам.

— Обов'язково прийду в гості до Києва, — пообіцяв він.

Коли під вечір мандрівці\* вирушили додому, вітряки з усього поля ще довго-довго махали їм услід.

\*Мандрівці — мандрівники, подорожні. У цьому слові два правильні наголоси.





## Завдання

I. Обери, будь ласка, правильну відповідь.

1. Висока Зелена Істота з Волохатими Лапами — це:

- А) зелений інопланетянин;
- Б) величезна сосна;
- В) оброслий шерстю огірок.

2. Людські діти збираються на оглядівому колесі:

- А) садити картоплю;
- Б) показувати одне одному язика;
- В) кататися.

3. Скансен — це місце, де зібрані старовинні...

- А) будинки;
- Б) шкарпетки;
- В) зошити з математики.

II. У кожному реченні щось змінено порівняно з тим, як було в книжці. Знайди змінені слова й обведи їх.

1. Ми — електромобіль Марко та велосипедінка Юля. І ми шукаємо космічного вітряка.

2. І ще на листівці була зворотна адреса: Поле Електричних Вітряків. Через холодну річку, супермаркет перестрибнути, поворот біля Тополь-Близнючок.

3. Але найбільше їм сподобався малий борсучок Платон. Він пригостив Сашка смачною мармеладкою, яку вже навчився робити сам. «Обов'язково прийду в гості до Житомира», — пообіцяв він.

УДК 82-93:373.3  
М 22

Серія «Читальня»  
РІВЕНЬ 2

**Мамчич Олеся**

М 22 Електромобіль Сашко / Олеся Мамчич. — Харків : Вид-во «Ранок», 2018. — 48 с. : іл. с. — (Серія «Читальня», рівень 2).

ISBN 978-617-09-3402-4

Тільки електричні вітряки можуть перемагти дракона. Тож електромобіль Сашко та велосипедник Юля вирушають на пошуки цих дивовижних створінь. Сповнене фантазії та гумору оповідання Олеси Мамчич знайомить юних читачів із сучасними еко-технологіями та запрошує подивитися на добре відомі речі по-новому.

Серію «Читальня» адресовано учням початкової школи для самостійного читання чи опрацювання на уроках. «Читальня» має три рівні складності тексту. Серію розробили та апробували методисти НЦ «Мала академія наук України», експерти з дитячого читання.

УДК 82-93:373.3

Літературно-художнє видання  
Серія «Читальня»  
Рівень 2

Мамчич Олеся

**ЕЛЕКТРОМОБІЛЬ САШКО**

Для молодшого шкільного віку

Ілюстрації *Альони Брайловської*  
Керівниця проекту *Тетяна Стус*  
Головна редакторка проекту *Галина Ткачук*  
Провідна редакторка *Юлія Каспарова*  
Технічне редагування, верстка  
*Олена Румянцева*

З питань реалізації звертатися:  
Харків, тел.: (057) 727-70-77;  
e-mail: deti@ranok.com.ua

С786009У. Підписано до друку 15.11.2017.  
Формат 60х90/16. Папір офсетний.  
Гарнітура Ubuntu. Друк офсетний.  
Ум. друк. арк. 3,0.

ТОВ Видавництво «Ранок»,  
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.  
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи  
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;  
e-mail: office@ranok.com.ua  
Тел./факс: (057) 719-58-67.

Надруковано у друкарні ТОВ «ТРИАДА-ПАК»  
м. Харків, пров. Симферопольський, 6. Тел. +38(057)703-12-21  
www.triada-pack.com, email: sale@triada.kharkov.ua  
ISO 9001:2015 № UA228351, FAMO TRIADA LLC (065445)



ISBN 978-617-09-3402-4

© Мамчич О., текст, 2018  
© Ткачук Г., завдання, 2018  
© Брайловська А., іл., 2018  
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2018

# У ЧИТАЛЬНІ ЧЕКАЮТЬ

